

portare crucem Christi, hoc est odia, & persecutiones mundi propter confessionem Euangelii.

Gratior hic cultus Deo erit, si immissam crucem, prompto animo & alacriter, non coactè suscipiemus.

Vbi tamen de sequentibus cautionibus fideles studiose sunt præmonendi:

1. Ne putent, quod ista crucis Christi portatione seu afflictionibus suis, aliquid apud Deum vel promereantur vel pro peccatis suis satisfaciant. Si. n. satisfactiones essent, afflictiones piorum, necesse esset, & vt innocentes plane paterentur, & vt afflictiones eorum pares essent & æquipollentes infinitis passionibus Christi, id quod fieri nullo modo potest.

2. Vt prospiciant diligenter, ne patiantur, ob crimina seu flagitia sicut facinorosi, sed in causa iusta & bona, quãtum quidem id fieri potest. Etsi. n. maleficis, sub carnifice ignominiose morientibus. crux sua, si ad Christum conuertantur, æquè ac alteri latroni, Luc. 23. salutaris reddatur: nos tamen ne ita patiamur, dehortatur Petrus, 1. Epist. 2. 20. & cap. 4. 15. 16.

3. Vt caueant, ne crucem aut calamitatem vltro sibi accersant, vel negligentia vel petulantia, vel curiositate, vel alia quacunque causa: sed impositam immissamve à Deo promptè in se tollant, & constanter ferant, neque tentent per illicita media, aut artes prohibitas ante tempus ab ea liberari, sed viam à Christo monstratam, & sanctorum vestigium tantisper insequantur, donec Deus ipse onus impositum in hac vita vel subleuat, & respiranti tempus cõcedat, vel si ita illi placuerit, per mortem tandem optatam & felicem ^{ἐκ βασι} largiatur.

Atq; sic in doctrinã crucifixionis Christi historiam, vtiliter applicabimus: Concludamus iam, quomodo ad roborandos & cõfirmandos animos nostros, eadẽ nobis inseruire possit. Ita verò hæc historia nos cõsolatur: 1. Si ppter peccata & transgressiones nostras in hac vita varias à Sathana tentemur, ad hanc crucem Christi, tanquam ad sacrã anchorã confugere debemus, & cõfiderẽ tentatori isti respondebimus. Christũ pro peccatis nostris